

Jak nepopřeno, je soukr. obecná škola evangelická v B. soukr. ústavem s něm. jazykem vyučovacím a nemůže proto podle právních názorů právě cit. nahraditi dítkám, resp. poručencům st-lů, které byly pravoplatně podle § 20 mor. zem. zák. č. 4/1906 vyloučeny ze školy s něm. jazykem vyučovacím, vyučování na jejich veř. škole povinné, t. j. obecné škole s českým jazykem vyučovacím. Vyslovil proto žal. úřad právem, že vyučování dítek uvedených shora na soukr. škole s něm. jazykem vyučovacím v Brně nenahrazuje vyučování předepsané pro českou veř. školu obecnou a je opačný názor stížnosti právně mylný.

Č. 7168.

Domovské právo. — Samospráva obecní (Slovensko): O vrácení poplatku za přislíbení přijetí do domovského svazku.

(Nález ze dne 23. března 1928 č. 6188).

V ě c: Simon G. v Košicích proti župnímu úřadu v Košicích stran vrácení poplatku za přislíbené přijetí do dom. svazku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-li bylo usnesením adm. výboru města Košic z r. 1920 přislíbeno přijetí do svazku města, získá-li státní občanství čsl., a byl mu za to vyměřen poplatek 2.000 Kč, který st-l skutečně též zaplatil. Min. vnitř. rozhodnutím ze 14. července 1923 nevyhovělo žádosti st-lově o udělení čsl. stát. občanství. Podáním z 23. ledna 1924 žádal st-l, aby mu byl zaplacený poplatek vrácen, poněvadž mu nebylo stát. občanství uděleno. — Žádost ta byla v postupu stolic správních nař. rozhodnutím odmítnuta jako opožděná ve smyslu 2. odst. § 5 statutu o vybírání poplatků za dobrovolné přislíbení dom. práva z důvodu, že st-l byl zpraven o zamítnutí žádosti za udělení čsl. státního občanství dne 18. října 1923 a žádost o vrácení zaplaceného poplatku podal u měst. rady až 24. ledna 1924.

Stížnost do rozhodnutí toho shledal nss důvodnou.

Žal. úřad neuvádí sice v rozhodnutí svém, který to je statut, o jehož § 5 odst. 2 opřel svůj výrok o odmítnutí žádosti st-logy pro opoždění, vyzván k předložení výtisku statutu toho zaslal však úřad ten nss-u spolu se správními spisy opis »Pravidel o vybírání poplatků za dobrovolné udělení nebo za dobrovolné přislíbení práva domovského«, na nichž se usneslo zastupitelstvo města Košic 4. května 1923 na základě § 23 zák. č. 329/21 a jež byla schválena výnosem min. pro Slov. ze 17. prosince 1923 s tím, že poplatek má se vybírat s platností od 1. ledna 1923 do 31. prosince 1926. Je tedy patrné, že žal. úřad svoje rozhodnutí opřel o tento statut.

Z uvedené schvalovací doložky ministrovy je zřejmo, že statut vztahuje se toliko k případům dobrovolného udělení nebo dobrovolného přislíbení práva domovského, jež se stala v době od 1. ledna 1923 do 31. prosince 1926.

Z vyličeného děje je však patrné, že st-l bylo přislíbeno přijetí do dom. svazku města Košic již v roce 1920, tedy v době, ke které se onen statut nevztahuje, a že také předpis dávky za toto přislíbení nestal se dle tohoto statutu. Nemohl tudíž žal. úřad, rozhoduje v postupu stolic správních o žádosti st-lově za vrácení poplatku, posuzovati ji podle uvedeného statutu, a učinil-li tak, nemá výrok jeho opory v zákoně.

Č. 7169.

Řízení správní: * Rozhodovati o rozkladu je povolán vždy pouze úřad, který rozhodnutí vydal.

(Nález ze dne 23. března 1928 č. 6778).

Prejudikatura: Boh. A. 2658/23.

Věc: Zdeněk V. v Ž. proti ministerstvu pro zásobování lidu (min. rada Dr. Rich. Schmidt) o náhradu povozného při dodávkách kontingentovaného obilí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 13. srpna 1926 vyslovila osp v P., že jest st-l povinen státu vrátiti úspory náhrad povozného, jež vznikly tím, že producenti dodali obilí povozem přímo do mlýna a tím mlýn ušetřil povozné ze stanice určení, vkalkulované do příkazovací ceny mlýnských výrobků a stanovila, že má v důsledku toho zaplatiti 1.460 Kč 91 h. Proti tomuto výroku podal st-l u osp-é dne 29. srpna 1926 rozklad, jež žal. úřad výměrem z 9. září 1926 nevyhověl. Další rozklad, jež st-l podal do tohoto výroku dne 19. září 1926, předložila osp žal. úřadu se žádostí o pokyny. Žal. úřad pak nař. výměrem uložil osp-é, aby ihned vyrozuměla firmu, že její rozklad byl min-em zamítnut, aby poskytla jí krátkou lhůtu k uplatnění námitek v posledním odstavci dopisu jejího uvedených, a v případě, že lhůty nedodrží, vymáhala zaplacení exekučně.

Máje rozhodovati o stížnosti do tohoto opatření, musel nss — — — zkoumati, byl-li žal. úřad oprávněn v daném případě vydati nař. rozhodnutí.

Podání st-lovo, jež bylo podkladem nař. rozhodnutí, jest postatou svou rozkladem, to jest podáním, jímž se strana obrací na úřad, který rozhodnutí vydal, a snaží se mu vyložiti, že jeho rozhodnutí není správné a že by mělo býti nahrazeno jiným, stranou navrženým. Tak pojímala podání to i osp, která je předložila žal. úřadu toliko k udělení pokynů, za rozklad pokládal je i žal. úřad, označiv je tak výslovně v nař. rozhodnutí, a ani stížnost nenamítá, že by podání to nebylo rozkladem. Rozklad není však řádným opravným prostředkem v postupu instančním, nýbrž podáním, o němž podle povahy věci náleží rozhodnutí jen tomu úřadu, proti jehož výroku rozklad jest namířen.

Ježto v daném případě st-l rozkladem svým změny nějakého výroku žal. úřadu se nedovolával, nebyl rozklad ten způsobilým podkladem pro rozhodování žal. úřadu. Rozhodl-li žal. úřad přes to o tomto rozkladu, osoboval si kompetenci, jež mu nepříslušela, a bylo tudíž nař. rozhodnutí jako výrok úřadu nekompetentního zrušiti podle § 7 zák. o ss.